

Bedkommende være nogen afgørende Betænelighed ved at vedtage Loven til Trods for, at Finanslovsforslaget for det kommende Aar endnu ikke foreligger endelig vedtaget.

Neergaard: Jeg skal følge den ærede Ordførers Eksempel og undgaa at komme ind paa en Realitetsdrøftelse af Olfstatten. Jeg kan ligesom den ærede Ordfører henholde mig til de Udtalelser, som jeg er fremkommen med ved en lignende Sags Behandling i Fjor. Det Mindretal, hvortil jeg hører, har ikke ment det forsvarligt hverken af reelle eller finansielle Grunde at udsætte Olfstatts Lovens yderligere Straftræden længere. For det første ere vi af den Mening, at det er en meget slet Praksis at komme ind paa, at Lovgivningsmagten saaledes gør en lovlig vedtagen Lov illusorisk ved at vedtage den Slags Love, som den her foreliggende, hvorved man altsaa udsætter Lovens Straftræden Aar for Aar, d. v. s. egentlig faktisk suspendere Lovens Bestemmelse. Det drejer sig her om en Lov, som er vedtagen ved Konsens af alle Lovgivningsmagtens Faktorer, og jeg er ikke i Stand til at se, at der siden skulde være indtraadt reelle Forhold, som kunde have ændret de forskellige Faktoreres Syn paa denne Sag. Ganste de samme Grunde, som i 1890 førte til at bestemme Olfstatten til 7 Kr. pr. Td. og efter et vist Antal Aars Forløb til 10 Kr. pr. Td., gælde endnu. Jeg tror, at det vil være vanstelig at anføre en eneste Realitetsgrund mod de 10 Kr., som ikke allerede den Gang er bleven gjort gældende, og er bleven vejet og funden for let af de forskellige Lovgivningsfaktorer. Allerede denne Grund vilde egentlig for mig være tilstrækkelig til at stemme mod dette Lovforslag, men det forekommer mig, at der ogsaa i Aar maatte turde være en mere speciel Grund. Finansloven forlod jo dette Ting med en Underbalance, som den ærede Ordfører opgjorde til 938,000 Kr. Nu er det ganste sandt, at ingen ved, hvad der vil blive det endelige finansielle Resultat, da Finansloven endnu ligger i Fællesudvalg, men et af to: Enten trænger Folketingets Standpunkt igennem eller dog noget, der finansielt set nærmer sig dertil, og i saa Tilfælde vil jo ingen kunne paasta, at det er særlig tilraadeligt at give Afkald paa en Indtægt af 680,000 Kr., og derved altsaa forøge Underbalancen til over 1½ Million, eller ogsaa maa vi sætte den anden Mulighed, at Landstinget til det sidste fortsætter sin Modstand mod at gaa ind paa de forøgede Udgiftsbeløb, som ere indsatte her paa Finanslovsforslaget, og som ere Strids-

punkter mellem Tingene, navnlig det største af dem, Bevillingen til Esbjerg—Bartestonrouten, og saa vil der ganste vist fremkomme en gunstigere Balance, men da er det unægtelig min Mening, at vi i Henhold til den Praksis, der har været fulgt i de sidste Aar, kunde have en ganste anderledes heldig Anvendelse for det saaledes fremkomne Overskud, end at udsætte Olfstatts Straftræden for det næste Finansaar. Jeg sigter her ved navnlig til den Lov, som her i Tinget er vedtaget om Anvendelse af Finanslovens Overskud til Tilskud til Amtskommunerne. Jeg vilde mene, at der, saaledes som Sagerne staa, da den kommunale Skattebyrde jo føles mere og mere trykkende for hvert Aar, der gaar, ikke er Spor af Grund til, for saa vidt vore finansielle Kræfter tillade os det, at fravige den Praksis, som vi ere slaaede ind paa i de sidste Aar, og jeg vil ubetinget holde paa, at vi ikke umuliggøre os det ved at vedtage denne Lov. Kunne vi for gøre det, bør vi gøre det ogsaa i Aar. Det vilde efter min Mening være beslageligt, om Samlingen sluttede, uden at man for det følgende Finansaars Bedkommende har fulgt samme gode og forsvarlige Praksis, som vi have fulgt i de nærmest foregaaende Aar. Ogsaa af denne Grund vil jeg anbefale at stemme mod det foreliggende Lovforslag.

Ministeren for offentlige Arbejder

(Singer's Lev): Jeg skal paa Finansministerens Vegne sige, at han ikke modsætter sig det stillede Endringsforslag. Jeg tror ikke, at han anser det for nogen Forbedring af Loven, men han mener, at Loven vil være brugbar, selv om Endringsforslaget vedtages. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa Forhandlingen om Olfstatten og dens Betydning. Denne Forhandling er jo ført saa ofte, at det er ganste ufornødent, og da jeg vikarierer for en anden Minister, har jeg heller ikke lyst til at sige mere end det nødvendige, som altsaa er dette, at Loven kan anses for brugbar, selv om Endringsforslaget vedtages. Der er altsaa fra Ministeriets Side ikke noget i Vejen for dets Vedtagelse.

Ordføreren (C. Hage):

De Udtalelser, der fremførtes af det ærede Medlem for Hornslet (Neergaard), give mig kun Anledning til en ganste enkelt Bemærkning. Han mente, at for saa vidt der til sidst skulde vise sig at fremkomme et Overskud paa Finansloven — det er jo endnu usikkert, hvorledes det endelige Resultat vil blive — vilde det være bedre at bruge dette Overskud til en lignende Foranstaltning, som den, der